

דף קב.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' טומאת צרעת פ"ט ה"ב

אף על פי שהכל כשרין * לראות נגעים הטמאה והטהרה תלויה בכהן. כיצד. כהן שאינו יודע לראות החכם רואהו ואומר לו אמר טמא והכהן אומר טמא. אמר טהור והכהן אומר טהור. הסגירו והוא מסגירו. שנאמר ועל פיהם יהיה כל ריב וכל נגע. ואפלו היה הכהן קטן או שוטה החכם אומר לו והוא מחליט או פוטר או סוגר. במה דברים אמורים כשהיה הכהן סומך על דברי החכם. אבל אם היה הכהן רואה וסומך על עצמו אסור לו לראות נגע מכל נגעים עד שיוֹרנו רבו ויהיה בקי בכל הנגעים ובשמותיהן בנגעי אדם כלם ובנגעי בגדים ובנגעי בתים:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' טומאת צרעת פ"ט ה"א

הכל מתטמאין בנגעים = אפלו קטן בן יומו והעבדים אבל לא עכו"ם ולא גר תושב. והכל כשרין לראות את הנגעים. וכל הנגעים אדם רואה אותן חוץ מנגעי עצמו:

א. כסף משנה: אע"פ שהכל כשירים וכו'. שם [בפרק ג']. ומה שכתב ואפילו היה הכהן קטן או שוטה. בתורת כהנים מרבה אפילו שוטה וכבר כתבתי בזה בסמוך: במה דברים אמורים כשהיה הכהן סומך על דברי החכם. נתבאר בסמוך. ומה שכתב ויהיה בקי בכל הנגעים ובשמותיהן וכו'. בתורת כהנים ובתוספתא פרק קמא:

ב. כסף משנה: הכל מתטמאין בנגעים אפילו קטן בן יומו. משנה פ' יוצא דופן (דף מ"ג ע"ב) ויליף לה בגמרא שם (דף מ"ד) ובריש ערכין (דף ג') מדכתיב אדם כי יהיה בעור

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

דף קב:

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"י הכ"א

כָּל שֶׁאֵין לוֹ חֵלֶק בַּבֶּשֶׂר אֵין לוֹ חֵלֶק בְּעוֹרוֹת. אֶפְלוּ
טָמֵא בְשַׁעַת זְרִיקַת דָּמִים וְטָהוֹר בְּשַׁעַת הַקָּטֵר חֲלָבִים
אֵינוֹ חוֹלֵק בַּבֶּשֶׂר שֶׁנֶּאֱמַר 'הַמְקָרִיב אֶת דָּם הַשְּׁלָמִים וְאֶת
הַחֵלֶב מִבְּנֵי אֶהְרֹן לוֹ תִהְיֶה שׁוֹק הַיָּמִין לְמִנְה'. עַד
שִׁיְהִי טָהוֹר וְרֹאוּי לְעִבּוּדָה מְשַׁעַת זְרִיקָה עַד אַחַר
הַקָּטֵר חֲלָבִים:

בשרו אדם כל דהו. ומ"ש והעבדים. מדתנן רפ"ג הכל מטמאים בנגעים חוץ מן העכו"ם וגר תושב משמע דוקא הני אבל עבדים שישנן במצות שהאשה חייבת מטמאים. ומ"ש והכל כשרים לראות את הנגעים. שם ובריש ערכין קאמר דהיינו לאתווי שאינו בקי בהן ובשמותיהן והא אמר מר אינו בקי בהן ובשמותיהן אינו רואה את הנגעים ל"ק הא דמסברו ליה וסבר הא דמסברו ליה ולא סבר וכתב רבינו בפ"א וז"ל שכל שאינו מכיר המראות ושמותיהם כשמלמדים אותו ומודיעים אותו לא יראה הנגע עד שיבין ויכיר ויאמר זו היא הבהרת זו היא ספחת וכו' ומשמע לכאורה דההיא בסומך על עצמו אבל בפרק זה מיירי כשאינו סומך על עצמו כמבואר בדבריו. אבל איכא למידק על מה שאמרו דמסברו ליה וכו' במאי עסקינן אי בשאינו סומך על עצמו מאי איריא דמסברו ליה וסבר אפילו כהן שוטה נמי וכמ"ש רבינו בסמוך והרא"ש הרגיש בזה וכתב ברפ"ג דנגעים ההוא שוטה לאו דוקא דצריך שיהיה פקח קצת דמסברו ליה וסבר אלא דקרי לגבי חכם שבישראל שוטה ונ"ל לפרש כן דברי רבינו שמ"ש בפ"א בשאינו סומך על עצמו נמי היא ולישניה דייק שכתב שם עד שיבין ויכיר ויאמר זו היא הבהרת וזו היא ספחת וכו' ואי בסומך על עצמו לא סגי בהכי עד שיהיה בקי בנגעי אדם כולם ובנגעי בגדים ובנגעי בתים וכמ"ש בפרק זה הילכך ודאי בשאינו סומך על עצמו היא ולא נמנע מלכתוב בפרק זה דאפילו שוטה אומר לו החכם והוא מחליט וכו' מפני שסמך על מ"ש שם: וכל הנגעים אדם רואה אותם וכו'. בסוף פרק שני דנגעים וכתנא קמא:

ג. כסף משנה: כל שאין לו חלק בבשר אין לו חלק בעורות. משנה ר"פ טבול יום (דף צ"ח:): אפילו טמא בשעת זריקת דמים וכו'. שם במשנה:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"י הכ"ב

נטמא אחר זריקה וטבל והרי הוא טהור אף בשעת הקטר חלבים הדבר ספק אם חולק אם אינו חולק לפיכך אם תפס אין מוציאין מידו:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' קריאת שמע פ"ג ה"ד

ולא קריאת שמע בלבד אלא כל ענין שהוא מדברי הקדש אסור לאמרו בבית המרחץ ובבית הכסא ואפלו אמרו בלשון חל. ולא לאמרו בלבד אלא אפלו להרהר בלבב בדברי תורה בבית הכסא ובבית המרחץ ובמקום הטנפת והוא המקום שיש בו צואה ומי רגלים אסור:

שו"ע או"ח סימן פה סעיף ב

ב. אפי' להרהר בד"ת אסור בבית הכסא ובבית המרחץ, ובמקומות המטונפים והוא מקום שיש בו צואה ומי רגלים. דברים של חול מותר לאומרם שם בלשון הקודש.
הכינויים כגון רחום חנוך נאמן וכיוצא מותר לאומרם שם, אבל שמות

- ד. כסף משנה: ומ"ש נטמא אחר זריקה וטבל והרי הוא טהור אף בשעת הקטר חלבים וכו'.
- ה. וע"כ יחשוב שם חשבונותיו כדי שלא יבא לידי הרהור בד"ת, כ"כ בספר חסידים סי' תקמ"ו או בבנינים נאים, כה"ח אות ד', ועיין בכה"ח אות ח' מירושלמי מש"כ.
- ו. ומדת חסידות להחמיר, כה"ח אות י"א.
- ז. ולדעת הראב"ד אסור שם "רחום" דלא מצאנו רחום אלא להקב"ה וראוי להחמיר, כה"ח אות י"ג.

שאינם נמחקים **ה** אסור להזכירם **ט** שם. ולהפריש מדבר אסור שם מותר **י**
אפי' בלשון הקודש.

הגה: במקום שמותר להרהר בד"ת מותר לפסוק דין ובלבד שלא יאמר טעמו.

ה. לאו דוקא שאינם נמחקים שהרי שלום נמחק ואסור להזכירו, מ"א ס"ק ג'. כה"ח
אות י"ד.

ט. ואפי' בלשון לעז, כה"ח אות ט"ו.

י. ולפ"ז אם נכנס לו הרהור רע מותר להרהר בד"ת דהוי אפרושי מאיסורא, כה"ח אות
ט"ז.